

ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΕΝΑΝ ΕΧΘΡΟ

Tessa Dare

ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΕΝΑΝ ΕΧΘΡΟ

Μετάφραση: Ιωάννα Παπαγεωργίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Σε όλες τις κοπέλες που περπατούν
και διαβάζουν ταυτόχρονα*

Κεφάλαιο 1

Αν ένα νεαρό κορίτσι βγει στους δρόμους μέσα στη νύχτα και τη βροχή για να χτυπήσει την πόρτα του Διαβόλου, εκείνος θα πρέπει να έχει την τόλμη, αν όχι την αξιοπρέπεια, να του ανοίξει.

Η Μινέρβα άρπαξε τις άκρες της κάπας της με το ένα χέρι για να τυλιχτεί και να προφυλαχτεί από μια ακόμα παγωμένη ριπή αέρα. Κοίταξε για λίγο απελπισμένα την κλειστή πόρτα μπροστά της και έπειτα άρχισε να τη χτυπά με λύσσα, με την ανοιχτή παλάμη της να προσκρούει με φόρα στη σκληρή, ξύλινη επιφάνεια.

«Λόρδε Πέιν!» φώναξε, ελπίζοντας ότι η φωνή της θα διαπερνούσε το βαρύ, δρύινο φύλλο της πόρτας. «Ανοίξτε μου! Μις Χάιγουντ εδώ». Έπειτα από μια μικρή παύση έσπευσε να διευκρινίσει: «Η μις Μινέρβα Χάιγουντ».

Βέβαια δεν ήταν και τόσο απαραίτητο να κάνει αυτή τη διευκρίνιση, σκέφτηκε. Κατά την άποψή της ήταν προφανές ποια μις Χάιγουντ ήταν. Η μικρή της αδελφή, η Σάρλοτ, ήταν μια πληθωρική κοπέλα, αλλά μόλις δεκαπέντε ετών. Η μεγαλύτερη αδελφή από την άλλη, η Νταϊάνα, ήταν μια γυναίκα με αγγελική ομορφιά και έναν χαρακτήρα που ταίριαζε απόλυτα στην εμφάνισή της. Καμιά, λοιπόν, από τις δύο δεν θα μπορούσε να σηκωθεί από το

κρεβάτι της μες στη νύχτα και να κατέβει σαν τον κλέφτη τα σκαλιά του σπιτιού της για να συναντηθεί με έναν άντρα γνωστό για τις ασωτίες του.

Αλλά η Μινέρβα δεν ήταν σαν τις αδελφές της· ήταν πάντα εντελώς διαφορετική. Από τις τρεις αδελφές Χάιγουντ, ήταν η μόνη με σκούρα, καστανά μαλλιά, η μόνη που φορούσε γυαλιά, η μόνη που προτιμούσε τις ανθεκτικές δερμάτινες μπότες με τα κορδόνια από τα λεπτεπίλεπτα γοβάκια και η μόνη που ήξερε τις διαφορές ανάμεσα στα ιζηματογενή και τα μεταμορφωσιγενή πετρώματα.

Ήταν η μοναδική που δεν είχε βλέψεις για έναν καλό γάμο και δεν είχε κάποια ιδιαίτερη φήμη να προστατεύσει.

Η Νταϊάνα και η Σάρλοτ θα μπορούσαν να καλοπαντρευτούν σίγουρα, αλλά η Μινέρβα; Η Μινέρβα δεν είχε τίποτα το εντυπωσιακό επάνω της, ήταν χωμένη διαρκώς στα βιβλία της, πάντα αφηρημένη και δεν είχε την παραμικρή άνεση με τους νεαρούς κυρίους. Με λίγα λόγια, ήταν χαμένη υπόθεση.

Αυτά ήταν πάνω κάτω τα λόγια της ίδιας της μητέρας της, όπως τα είχε διατυπώσει σε ένα από τα γράμματά της στην ξαδέλφη τους. Και το χειρότερο ήταν ότι το γράμμα αυτό δεν το είχε ανακαλύψει ψαχουλεύοντας την προσωπική αλληλογραφία της ξαδέλφης της. Όχι! Το είχε γράψει η ίδια, καθώς η μητέρα της της το υπαγόρευε.

Αλήθεια. Η ίδια της η μητέρα.

Ο αέρας πήρε την κουκούλα της και την κατέβασε απότομα αφήνοντας ακάλυπτο το κεφάλι της, ενώ η παγωμένη βροχή έσπευσε να επιτεθεί στον εκτεθειμένο λαιμό της.

Παραμερίζοντας τα βρεγμένα μαλλιά της που είχαν κολλήσει στο μάγουλό της, η Μινέρβα σήκωσε το βλέμμα και ατένισε τον ψηλό πυργίσκο, έναν από τους τέσσερις που κοσμούσαν το κάστρο Ρίκλιφ. Πυκνός καπνός ανέβαινε στον ουρανό από την ψηλότερη καμινάδα, στην κορφή του πύργου.

Σήκωσε και πάλι τη γροθιά της και ξανάρχισε να χτυπάει την πόρτα με ακόμα περισσότερη ορμή. «Λόρδε Πέιν, ξέρω ότι είστε μέσα».

Μα τι απαίσιος και προκλητικός που ήταν αυτός ο άνθρωπος.

Η Μινέρβα δεν είχε σκοπό να το κουνήσει από εκεί μέχρι να αναγκαστεί να της ανοίξει, παρόλο που η κρύα ανοιξιάτικη βροχή έπεφτε ανελέητα και την είχε ήδη κάνει μούσκεμα. Δεν είχε κάνει όλη αυτή τη διαδρομή, δεν είχε σκαρφαλώσει στην απότομη πλαγιά, γλιστρώντας πάνω σε χορταριασμένες πέτρες και σκοντάφτοντας σε λακκούβες γεμάτες λάσπες και κλαδιά, για να γυρίσει πίσω ηττημένη.

Αλλά είχε ήδη περάσει ένα ολόκληρο λεπτό χτυπώντας ασταμάτητα την πόρτα χωρίς ανταπόκριση. Η κούραση από τη δύσκολη ανάβαση είχε αρχίσει να την καταβάλλει, κάνοντας τους μυς της να πονούν και τη ράχη της να λυγίζει. Άφησε το κεφάλι της να γείρει μπροστά, ώσπου το μέτωπό της έπεσε πάνω στην ξύλινη πόρτα του κάστρου με έναν ελαφρύ γδούπο. Η γροθιά της παρέμενε σφιχτή και υψωμένη, συνεχίζοντας να χτυπά την πόρτα με έναν αργό αλλά επίμονο ρυθμό.

Μπορεί να μην ήταν μια όμορφη γυναίκα, μπορεί να ήταν μια αφηρημένη, ντροπαλή και αμήχανη βιβλιοφάγος, αλλά ένα ήταν σίγουρο: είχε επιμονή και δεν επρόκειτο να εγκαταλείψει την προσπάθεια πριν ακουστεί η φωνή της, πριν κάνει αισθητή την παρουσία της.

Ήταν αποφασισμένη να προστατεύσει την αδελφή της, πάση θυσία.

Ανοίξτε, διέταξε από μέσα της. Ανοίξτε! Ανοίξτε! Αν...

Και η πόρτα άνοιξε. Απότομα, με μια νευρική κίνηση και ένα απειλητικό τριξίμο.

«Μα που να πάρει ο διάβολος, Θορν, τι συμβαίνει και δεν μπορείς να περιμέν...»

«Οχ», είπε η Μινέρβα και χάνοντας την ισορροπία της έκανε

ένα άχαρο βήμα προς τα μπρος, με τη γροθιά της να βρίσκει, αντί για την πόρτα, ένα αντρικό στήθος.

Ήταν το στήθος του λόρδου Πέιν. Το αρρενωπό, γυμνό στήθος με τους γερούς, σφιχτούς μυς, δεν διέφερε και πολύ από την ξύλινη, βαριά πόρτα. Η γροθιά της έπεσε με φόρα κατευθείαν πάνω στην επίπεδη θηλή, λες και ήταν το ρόπτρο πάνω στην πόρτα της κόλασης.

Αλλά τουλάχιστον ο ιδιοκτήτης της πόρτας, ο Σατανάς, επιτέλους είχε ανοίξει.

«Μάλιστα», είπε εκείνος και το χέρι της, που ήταν ακόμη επάνω στο στήθος του, ένωσε τις δονήσεις της βαριάς, αντρικής φωνής. «Δεν είσαι ο Θορν».

«Δεν είστε... ντυμένος». *Και αυτή τη στιγμή αγγίζω το γυμνό στήθος σας. Ω Θεέ μου.*

Και ξαφνικά, μια άλλη, ακόμα πιο τρομακτική σκέψη την έκανε να χάσει το χρώμα της: *Μπορεί να μην είναι απλά ημίγυμνος... μπορεί να είναι εντελώς γυμνός.* Έβγαλε τα γυαλιά της με το τρεμάμενο, παγωμένο χέρι της και, καθώς το βλέμμα της έπεσε χαμηλότερα, έπιασε φευγαλέα το σκούρο, μάλλινο παντελόνι που κάλυπτε το αντρικό σώμα από τη μέση και κάτω. Ανακουφισμένη κάπως, έφερε τα γυαλιά της κοντά στο στόμα της, άφησε το ζεστό χνότο της να θαμπώσει τους δυο μικρούς φακούς και έπειτα τα καθάρισε με τη στεγνή άκρη της μάλλινης κάπας της, πριν τα τοποθετήσει και πάλι στη μύτη της.

Ο λόρδος Πέιν στεκόταν ακόμη μπροστά της, γυμνός από τη μέση και πάνω. Και τώρα μπορούσε να τον δει πολύ καθαρά. Το παιχνιδιάρικο φως από τη φωτιά που έκαιγε στο εσωτερικό του πύργου έλεφτε στο πρόσωπό του, τονίζοντας τα αδρά χαρακτηριστικά του.

«Περάστε αφού επιμένετε», της είπε κάνοντας έναν μορφασμό για τον κρύο αέρα που έμπαινε με φόρα από την ανοιχτή πόρτα. «Σε κάθε περίπτωση, η πόρτα αυτή θα κλείσει αμέσως».

Η Μινέρβα έκανε μερικά βήματα και μπήκε μέσα. Η πόρτα έκλεισε πίσω της με έναν δυνατό, τελεσίδικο ήχο κι εκείνη ξεροκατάπιε αμήχανα.

«Πρέπει να ομολογήσω, Μελίντα, ότι δεν περίμενα αυτή την επίσκεψη».

«Μινέρβα με λένε».

«Ναι, φυσικά», είπε εκείνος και έγειρε επιτηδευμένα το κεφάλι κοιτάζοντάς την. «Δεν σε αναγνώρισα χωρίς κάποιο βιβλίο μπροστά στο πρόσωπό σου».

Η Μινέρβα άφησε έναν αναστεναγμό προσπαθώντας να συγκρατήσει τα νεύρα της. Έπρεπε να βρει τη δύναμη, την υπομονή και την εγκράτεια για να αντιμετωπίσει αυτόν τον άσωτο και αδίστακτο τύπο που, επιπλέον, είχε δύο ιδιαίτερα καλοσηματισμένους και μυώδεις ώμους.

«Πρέπει να παραδεχτώ», είπε ο λόρδος Πέιν, «ότι δεν είναι η πρώτη φορά που ανοίγω την πόρτα μου μες στη νύχτα για να ανακαλύψω ότι πίσω της βρίσκεται μια γυναίκα, αλλά η αλήθεια είναι πως δεν περίμενα ποτέ ότι η γυναίκα που θα έβλεπα θα ήσουν εσύ». Το βλέμμα του έπεσε στη φούστα της και συμπλήρωσε: «Και σίγουρα δεν περίμενα να φέρεις μέσα και τόσες λάσπες».

Η Μινέρβα ακολούθησε το βλέμμα του και πρόσεξε τις λασπωμένες μπότες της και τον βρεγμένο και λερωμένο ποδόγυρο της φούστας της. Ναι, δεν ήταν από εκείνες τις γυναίκες που έρχονταν μες στη νύχτα για να γοητεύσουν και να αποπλανήσουν το ανυποψίαστο αρσενικό. «Η επίσκεψή μου δεν είναι αυτού του είδους», του απάντησε.

«Δώσε μου ένα λεπτό να συνέλθω από το σοκ αυτής της αποκάλυψης».

«Θα προτιμούσα να σας δώσω ένα λεπτό για να ντυθείτε». Η Μινέρβα διέσχισε το κυκλικό, χωρίς παράθυρα δωμάτιο και πλησίασε το μεγάλο τζάκι. Άρχισε να λύνει αργά τις βελούδινες κορδέλες που κρατούσαν την κάπα της κλειστή και βγάζοντάς

την την άπλωσε πάνω στη μοναδική πολυθρόνα που υπήρχε στον χώρο.

Φαίνεται πως ο Πέιν είχε χρησιμοποιήσει εποικοδομητικά εκείνους τους λίγους μήνες που βρισκόταν στο Σπιντλ Κόουβ. Κάποιος είχε δουλέψει σκληρά για να μετατρέψει εκείνο τον πέτρινο κύλινδρο σε ένα σχεδόν άνετο και φιλόξενο σπίτι. Το παλιό, επιβλητικό τζάκι είχε καθαριστεί και επισκευαστεί. Μια μεγάλη, πλούσια φωτιά έκαιγε στο κέντρο της τεράστιας σχάρας και, εκτός από την πολυθρόνα με την ωραία ταπετσαρία, στο δωμάτιο υπήρχε ένα ξύλινο τραπέζι και μερικά скаμινιά. Απλή επίπλωση, αλλά όλα καλοφτιαγμένα.

Κρεβάτι, όμως, πουθενά.

Παράξενο. Η Μινέρβα άφησε το βλέμμα της να περιπλανηθεί λίγο στον χώρο. Ένας διαβόητος γυναικάς σίγουρα χρειαζόταν κι ένα κρεβάτι, έτσι δεν ήταν;

Αλλά η απορία της λύθηκε όταν η ματιά της στράφηκε προς τα επάνω. Ο λόρδος είχε κατασκευάσει ένα ξύλινο πατάρι που στηριζόταν στον τοίχο και στο οποίο ανέβαινε κανείς από μια ξύλινη σκάλα.

Εκεί, υπέθεσε η Μινέρβα, κρυμμένο πίσω από βαριές κουρτίνες, πρέπει να βρισκόταν το κρεβάτι του, ενώ πάνω από το κρεβάτι οι τοίχοι συνέχιζαν και χάνονταν στο σκοτάδι.

Η Μινέρβα θεώρησε ότι του είχε δώσει αρκετό χρόνο για να βρει ένα πουκάμισο προκειμένου να σκεπάσει τη γύμνια του. Ξερόβηξε και γύρισε αργά προς το μέρος του. «Ήρθα εδώ για να ζητήσω...»

Ήταν ακόμη γυμνός από τη μέση κι επάνω.

Δεν είχε εκμεταλλευτεί τον χρόνο που του είχε δώσει για να ντυθεί, αλλά για να βάλει ένα ποτό. Κρατούσε το ποτήρι του ψηλά και το κοίταζε στο φως, προσπαθώντας να καταλάβει αν είναι καθαρό, καθώς στεκόταν γυρισμένος στο πλάι.

«Κρασί;» τη ρώτησε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. Είχε ήδη νιώσει όλο το πρόσωπό της να κοκκινίζει λόγω της σοκαριστικής γύμνιας του. Ο λαιμός της, τα μάγουλά της, ακόμα και το μέτωπό της πρέπει να ήταν κατακόκκινα. Το χειρότερο που μπορούσε να κάνει ήταν να ρίξει λάδι στη φωτιά, πίνοντας κρασί.

Καθώς ο λόρδος έγερνε το μπουκάλι στο ποτήρι του, η Μινέρβα παρατήρησε άθελά της το μυώδες, όμορφο στέρνο του έτσι όπως οι σκιές από τη δυνατή φωτιά τόνιζαν τις απαλές καμπύλες. Μπορεί τόσο καιρό να τον έβλεπε σαν την ενσάρκωση του Σατανά, αλλά εκείνο το βράδυ ο άντρας αυτός έμοιαζε περισσότερο με θεό. Έναν κατώτερο θεό, ίσως. Δεν είχε το κορμί του παντοδύναμου, επιβλητικού Δία ή του ατρόμητου Ποσειδώνα, αλλά θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ένας Απόλλωνας ή ένας Ερμής, με σώμα λεπτό και αθλητικό. Ένα κορμί φτιαγμένο για κυνήγι, όχι για μάχη. Δεν ήταν ένας γεροδεμένος ξυλοκόπος αλλά ένας ντελικάτος δρομέας. Δεν ήταν αυτός που θα τρώαζε τις αθώες Ναιϊάδες και θα τις ανάγκαζε να υποκύψουν στη δύναμή του· αυτός θα τις αποπλανούσε.

Ο λόρδος σήκωσε το βλέμμα του επάνω της και η Μινέρβα απέστρεψε γρήγορα το δικό της.

«Λυπάμαι αν σας ξύπνησα», του είπε.

«Δεν με ξύπνησες».

«Αλήθεια;» του είπε και τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Οπότε, τόση ώρα που κάνατε να μου ανοίξετε την πόρτα, σίγουρα θα μπορούσατε να έχετε ρίξει κάτι επάνω σας».

Το βλέμμα του έγινε αμέσως πονηρό, παιχνιδιάρικο. «Αυτό έκανα», της είπε κοιτάζοντας για μια στιγμή το παντελόνι του.

Τα μάγουλά της λες και πήραν αμέσως φωτιά και τα πόδια της λύγισαν, αφήνοντας το κορμί της να πέσει στην πολυθρόνα. Ήθελε να ανοίξει η γη και να την καταπιεί.

Για όνομα του Θεού, Μινέρβα, σύνελθε. Εδώ διακυβεύεται το μέλλον της Νταιϊάνα.

Ο λόρδος έβαλε το ποτήρι με το κρασί στο τραπέζι και πλησίασε

μια σειρά από ξύλινα ράφια που φαίνεται πως χρησίμευαν ως αυτοσχέδια ντουλάπα. Λίγο παραπέρα, μια σειρά από γάντζους φιλοξενούσε τα πανωφόρια του: την κόκκινη, στρατιωτική στολή που φορούσε όταν διοικούσε την τοπική πολιτοφυλακή, κατά την απουσία του κόμη του Ρίκλιφ, μερικά καλοραμμένα και πανάκριβα σακάκια που είχε φέρει από την πόλη και ένα παλτό από σκούρο γκριζο μαλλί.

Παραμερίζοντάς τα όλα, άρπαξε ένα απλό, λινό πουκάμισο και το πέρασε πάνω από το κεφάλι του. Αφού πέρασε και τα μπράτσα του από τα μανίκια, στάθηκε μπροστά της, με τα χέρια στον αέρα, περιμένοντας την έγκρισή της. «Καλύτερα;»

Μάλλον όχι. Το ανοιχτό πουκάμισο άφηνε ακάλυπτο ένα αρκετά μεγάλο μέρος του στήθους του, που προκαλούσε το βλέμμα και δεν άφηνε και πολλά στη φαντασία. Κατά έναν περίεργο τρόπο, η εμφάνιση αυτή ήταν ακόμα πιο προκλητική. Δεν ήταν πια ένας μυθικός, απροσπέλαστος θεός, αλλά ένας εντυπωσιακός, άγριος, γαλαζοαίματος πειρατής.

«Ορίστε», της είπε παίρνοντας το βαρύ μάλλινο παλτό από τον γάντζο για να της το δώσει. «Τουλάχιστον είναι στεγνό».

Και αφού άφησε το παλτό πάνω στην ποδιά της, έβαλε το ποτήρι με το κρασί στο άλλο της χέρι. Το φως έπεσε πάνω στο γυαλιστερό δαχτυλίδι του που στόλιζε το μικρό του δάχτυλο, με τη χαρακτηριστική σφραγίδα και το οικόσημό του, που προς στιγμή έλαμψε μέσα από το κρύσταλλο του ποτηριού.

«Δεν θέλω αντιρρήσεις. Τρέμεις σαν το ψάρι από το κρύο και ο ήχος από τα δόντια σου που χτυπάνε ακούγεται μέχρι εδώ. Το παλτό και η φωτιά θα σε ζεστάνουν μόνο εξωτερικά».

Η Μινέρβα δέχτηκε τελικά να πάρει το κρασί και ήπιε μια μικρή γουλιά. Τα δάχτυλά της όντως έτρεμαν πολύ, αλλά δεν ήταν μόνο εξαιτίας της παγωνιάς.

Εκείνος τράβηξε ένα από τα σκαμνιά, κάθισε και κάρφωσε το διαπεραστικό βλέμμα του επάνω της. «Λοιπόν;»

«Λοιπόν...», είπε εκείνη, μέσα στην αφέλειά της.

Τελικά η μητέρα της είχε δίκιο. Η Μινέρβα θεωρούσε τον εαυτό της έναν μάλλον έξυπνο άνθρωπο, αλλά δυστυχώς... οι όμορφοι άντρες τη μεταμόρφωναν σε ένα ανόητο, αμήχανο πλάσμα. Όταν ένας ελκυστικός άντρας την πλησίαζε ένιωθε να τα χάνει, δεν ήξερε πού να κοιτάξει, πώς να μιλήσει. Ακόμα κι όταν προσπαθούσε να δώσει μια απάντηση έξυπνη και ίσως κάπως σαρκαστική, κατέληγε να ακούγεται ηλίθια ή απλά πικρόχολη.

Κάποιες φορές, ακόμα κι ένα ασήμαντο πείραγμα από την πλευρά του λόρδου Πέιν ήταν ικανό να την καταδικάσει σε μια μουδιασμένη σιωπή. Και συνήθως περνούσαν μερικές μέρες για να σκεφτεί την τέλεια απάντηση, ίσως καθώς σκάλιζε κάποια πέτρα με το σφυρί της.

Τι παράξενο πράγμα. Τώρα, όσο περνούσαν τα δευτερόλεπτα, με το βλέμμα του καρφωμένο επάνω της και το δικό της να ανταποκρίνεται αμήχανα, ένιωθε το μυαλό της να θολώνει και να χάνει την οξύτητά του. Το όμορφο πρόσωπό του, με τις αρρενωπές γωνίες, φαινόταν ακόμα πιο ελκυστικό με το χνουδι που είχε αρχίσει να μεγαλώνει στο αξύριστο δέρμα του. Τα καστανά, ελαφρώς σπαστά μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Και τα μάτια του... αυτά ήταν σαν δυο σπάνιοι, αστραφτεροί κρύσταλλοι. Σαν αυτούς που βρίσκει κανείς σε ένα γεώδες, γυαλιστεροί και διάφανοι, με χρωματισμούς που περνούσαν από το σκούρο μελί στο απαλό γκρι, λες και μέσα τους φώλιαζαν ένα εκατομμύριο μικρά κεχριμπάρια.

Η Μινέρβα έκλεισε για μια στιγμή σφιχτά τα μάτια της. Αρκετά είχε κωλυσιεργήσει. «Έχετε σκοπό να παντρευτείτε την αδελφή μου;»

Η απάντηση άργησε μερικά δευτερόλεπτα. «Ποια απ' όλες;»

«Την Νταϊάνα», είπε η Μινέρβα αιφνιδιασμένη. «Την Νταϊάνα, φυσικά. Η Σάρλοτ μόλις έκλεισε τα δεκαπέντε».

Εκείνος απάντησε ανασηκώνοντας τους ώμους. «Κάποιοι άντρες τις προτιμούν μικρές».

«Και κάποιοι προτιμούν να μείνουν ανύπαντροι. Εσείς μου είπατε κάποτε πως ανήκετε σε αυτή την κατηγορία».

«Σου είπα εγώ τέτοιο πράγμα; Πότε;»

«Δεν μπορεί να μην το θυμάστε. Εκείνο το βράδυ».

Ο λόρδος Πέιν συνέχισε να την κοιτάζει με βλέμμα κενό. «Εγώ κι εσύ... περάσαμε μαζί κάποιο βράδυ;»

«Όχι όπως το εννοείτε». Κάποιους μήνες πριν τον είχε στριμώξει και πάλι, στους κήπους του Σάμερφιλντ, για να τον επιπλήξει σχετικά με τη σκανδαλώδη συμπεριφορά του και τις προθέσεις του σε σχέση με την αδελφή της. Είχαν έρθει σε σύγκρουση. Μέχρι που κάποια στιγμή η σύγκρουση οδήγησε και σε σωματική επαφή, λες και κάτι τους είχε δέσει τον έναν πάνω στον άλλο. Τα δεσμά αυτά είχαν κοπεί τότε, όταν και οι δύο πλευρές ξεστόμισαν μερικές κάπως άκομφες προσβολές, και το συμβάν έληξε άδοξα.

Η καταραμένη παρατηρητικότητα της την είχε προδώσει και τότε. Η Μινέρβα πραγματικά δεν ήθελε να θυμάται τις μικρές εκείνες λεπτομέρειες που είχαν μείνει στη μνήμη της. Δεν είχε λόγο να ξέρει πως το τελευταίο κουμπί στο γιλέκο του ήταν ακριβώς στο ύψος του πέμπτου σπονδύλου της, ή ότι η μυρωδιά του ήταν ένας ανάλαφρος συνδυασμός δέρματος και γαρίφαλου. Αλλά ακόμα και τώρα, τόσους μήνες μετά, αυτές οι μικρές, άχρηστες ίσως πληροφορίες, παρέμεναν ανεξίτηλες στο μυαλό της.

Και ειδικά εκείνη τη στιγμή, που καθόταν κουλουριασμένη μπροστά στο τζάκι, με το δανεικό παλτό να ζεσταίνει το παγωμένο σώμα της και να γεμίζει τα ρουθούνια της με τη γνώριμη, αρρενωπή μυρωδιά του.

Φυσικά εκείνος είχε ξεχάσει εντελώς αυτό το περιστατικό. Απόλυτα αναμενόμενο. Συνήθως δεν θυμόταν καν το όνομά της. Και όποτε τύχαινε να της απευθύνει τον λόγο, ήταν σχεδόν πάντα για να την «κουρδίσει» με ένα ακόμα πείραγμα.

«Το περασμένο καλοκαίρι», είπε προσπαθώντας να του θυμίσει το συμβάν. «Μου είπατε ότι δεν είχατε καμία πρόθεση να

κάνετε πρόταση γάμου στην Νταϊάνα. Αλλά ούτε και σε κάποια άλλη γυναίκα. Σήμερα όμως οι κακές γλώσσες στο χωριό λένε άλλα».

«Αλήθεια;» Έστριψε με μια κίνηση του χεριού του το βαρύ, χρυσό δαχτυλίδι του. «Σίγουρα η αδελφή σας είναι μια όμορφη και φινετσάτη κοπέλα. Και η μητέρα σας δεν έκρυψε ποτέ ότι θα δεχόταν με χαρά μια τέτοια πρόταση».

Η Μινέρβα έσφιξε τα δάχτυλα των ποδιών της μέσα στις μπότες από νευρικότητα. «Θα έλεγα ότι η λέξη “χαρά” δεν περιγράφει απόλυτα την πραγματικότητα».

Η οικογένεια Χάιγουντ είχε έρθει σ’ εκείνο το παραθαλάσσιο χωριό έναν χρόνο πριν, για να περάσει τις καλοκαιρινές διακοπές της. Ο θαλασσινός αέρας θα έκανε καλό στην υγεία της Νταϊάνα. Και παρόλο που το καλοκαίρι είχε περάσει και η υγεία της Νταϊάνα είχε βελτιωθεί σημαντικά, η οικογένεια παρέμενε στο χωριό – μόνο και μόνο γιατί η μαμά ήλπιζε ότι ο γοητευτικός λόρδος θα έκανε κάποια στιγμή πρόταση στην Νταϊάνα. Και όσο ο λόρδος Πέιν βρισκόταν στο Σπιντλ Κόουβ, η μαμά δεν ήθελε να ακούσει λέξη για το ενδεχόμενο επιστροφής στο σπίτι. Είχε μάλιστα γίνει ξαφνικά και παράδοξα αισιόδοξη. Σχεδόν κάθε πρωί, καθώς ανακάτευε τη ζεστή σοκολάτα της στο πρωινό, έλεγε: «Το νιώθω, κορίτσια. Σήμερα θα έρθει και θα κάνει την πρόταση».

Και παρόλο που η Μινέρβα ήξερε κατά βάθος ότι ο λόρδος Πέιν ήταν το χειρίστο είδος άντρα, δεν άντεχε να την αντικρούσει. Και ο λόγος ήταν ότι δεν ήθελε να φύγει. Το Σπιντλ Κόουβ της άρεσε πολύ. Επιτέλους είχε βρει ένα μέρος που ένιωθε... σαν στο σπίτι της.

Εδώ είχε βρει τον δικό της προσωπικό παράδεισο. Μπορούσε να τριγυρνάει όλη μέρα στις βραχώδεις πλαγιές της ατελειώτης ακτογραμμής και να παίρνει δείγματα με το σφυράκι της, χωρίς να την κρίνει και να την επιπλήττει κανείς. Κατέγραφε με προσοχή τα ευρήματά της και ήταν σίγουρη ότι κάποια στιγμή αυτή

η δουλειά θα αναδείκνυε την αξία της σε όλη την επιστημονική κοινότητα. Το μόνο πράγμα που σκίαζε την απόλυτη ευτυχία της ήταν η παρουσία του λόρδου Πέιν – αλλά επειδή η ζωή ήταν γεμάτη παράδοξα, η παρουσία του ήταν ταυτόχρονα αυτή που την κρατούσε στο μέρος που ήθελε να ζει.

Γι' αυτό και δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να αποκαρδιώσει τη μαμά, που πίστευε ακόμη ότι σύντομα θα γινόταν μια πρόταση στην κόρη της. Η Μινέρβα ήξερε πολύ καλά ότι κάτι τέτοιο δεν επρόκειτο να συμβεί.

Αλλά εκείνο το πρωί, αυτή η βεβαιότητα κλονίστηκε.

«Σήμερα το πρωί ήμουν στο παντοπωλείο», ξεκίνησε να εξηγεί η Μινέρβα. «Συνήθως δεν δίνω σημασία στα κουτσομπολιά της Σάλι Μπράιτ, αλλά σήμερα...» Σταμάτησε καθώς το βλέμμα της συνάντησε το δικό του. «Σήμερα μου είπε πως της δώσατε την οδηγία να προωθεί την αλληλογραφία σας από την ερχόμενη εβδομάδα στο Λονδίνο. Πιστεύει, δηλαδή, ότι σκοπεύετε να φύγετε από το Σπιντλ Κόουβ».

«Και απ' αυτό συμπέρανες πως σκοπεύω να παντρευτώ την αδελφή σου;»

«Βλέπετε, όλοι ξέρουν την κατάσταση σας. Αν είχατε μια δυο πεντάρες στην τσέπη σας, θα είχατε φύγει μήνες τώρα. Έχετε κολλήσει εδώ γιατί περιμένετε να εισπράξετε τα χρήματα που βρίσκονται δεσμευμένα στην τράπεζα μέχρι την ημέρα των γενεθλίων σας, εκτός φυσικά και αν...» Δίστασε για ένα λεπτό, ξεροκαταπίνοντας. «Εκτός και αν προηγηθεί ένας γάμος».

«Όλα αυτά είναι αλήθεια».

Η Μινέρβα έγειρε προς το μέρος του. «Θα φύγω αυτή τη στιγμή, αν επαναλάβετε όσα μου είπατε το περασμένο καλοκαίρι. Ότι δηλαδή δεν έχετε καμία πρόθεση να παντρευτείτε την Νταϊάνα».

«Μα αυτό έγινε το περασμένο καλοκαίρι. Τώρα έχουμε Απρίλιο. Σου είναι τόσο δύσκολο να πιστέψεις πως ίσως άλλαξα γνώμη;»

«Ναι».

«Γιατί;» Έκανε στράκα με τα δάχτυλα. «Κατάλαβα. Δεν πιστεύεις πως είμαι ικανός να έχω καν γνώμη για να την αλλάξω».

Η Μινέρβα ίσωσε την πλάτη της. «Δεν μπορείτε να αλλάξετε γνώμη γιατί δεν έχετε αλλάξει εσείς ο ίδιος. Είστε ένας άσωτος, ανειλικρινής τυχοδιώκτης που αρέσκεται να φλερτάρει ανύποπτες, αθώες δεσποινίδες την ημέρα, ενώ τις νύχτες του τις περνά με παντρεμένες».

Ο λόρδος Πέιν αναστέναξε. «Άκουσέ με, Μιράντα. Από τότε που έφυγε η Φιόνα Λαντζ από το χωριό, δεν έχω...»

Η Μινέρβα σήκωσε το χέρι της. Δεν ήθελε να ακούσει για τη σχέση του με την κυρία Λαντζ. Είχε ακούσει αρκετά από την ίδια, που έβλεπε τον εαυτό της ως ρομαντική ποιήτρια. Και τι δεν θα 'δινε για να μπορέσει να διαγράψει από τη μνήμη της εκείνα τα φριχτά ποιήματα. Πρόστυχα, γλυκανάλατα, στομφώδη στιχάκια που είχαν εξαντλήσει όλες τις πιθανές ομοιοκαταληξίες για λέξεις όπως «ρίγος» και «ηδονή».

«Δεν μπορείτε να παντρευτείτε την αδελφή μου», του είπε με όση πυγμή μπορούσε να επιστρατεύσει. «Δεν μπορώ να επιτρέψω κάτι τέτοιο».

Όπως συνήθιζε να λέει η μητέρα τους σε όποιον είχε την αντοχή να την ακούσει, η Νταϊάνα Χάιγουντ ήταν ακριβώς ο τύπος της νεαρής γυναίκας που θα ταίριαζε με έναν αριστοκράτη για σύζυγο. Αλλά η εξωτερική ομορφιά της Νταϊάνα δεν συγκρινόταν με την εσωτερική ομορφιά της, τον γλυκό, γενναϊόδωρο χαρακτήρα της και το απaráμιλλο κουράγιο με το οποίο είχε αντέξει τις δυσκολίες της εϋθραυστης υγείας της σε όλη τη ζωή της.

Σίγουρα η Νταϊάνα μπορούσε να γοητεύσει έναν λόρδο και να τον παντρευτεί. Αλλά δεν έπρεπε να παντρευτεί τον συγκεκριμένο.

«Δεν σας αξίζει», δήλωσε στον λόρδο Πέιν.

«Αυτό είναι αλήθεια. Αλλά σπάνια στη ζωή παίρνει ο καθένας

αυτό που του αξίζει. Έτσι διασκεδάξει ο Θεός», της είπε και παίρνοντας το ποτήρι από το χέρι της το έφερε στα χείλη του για να πει μια γουλιά.

«Δεν σας αγαπάει».

«Δεν με αντιπαθεί όμως. Η αγάπη δεν είναι αναγκαία προϋπόθεση». Έγειρε προς το μέρος της, στηρίζοντας το βάρος του στο μπράτσο που ακουμπούσε το γόνατό του. «Η Νταϊάνα είναι πολύ ευγενικό πλάσμα για να αρνηθεί. Η μητέρα σας θα ενθουσιαζόταν. Ο ξάδελφός μου μπορεί να μου στείλει την άδεια άμεσα. Θα μπορούσαμε να παντρευτούμε αυτή τη βδομάδα κιόλας. Ίσως από την ερχόμενη Κυριακή να είμαστε αδέρφια».

Όχι. Κάθε κύτταρο του κορμιού της επαναστατούσε στην ιδέα. Όλο της το είναι αντιδρούσε βίαια.

Σηκώθηκε απότομα, αφήνοντας το δανεικό παλτό να πέσει στο πάτωμα, και άρχισε να βηματίζει νευρικά πάνω στο παχύ χαλί. Η βρεγμένη φούστα της κολλούσε στα πόδια της καθώς περπατούσε. «Αυτό δεν μπορεί να συμβεί. Δεν μπορεί και δεν πρόκειται να συμβεί», δήλωσε με ένα βραχνό μουγκρητό που της ξέφυγε άθελά της από τα σφιγμένα δόντια της. Τα χέρια της ήταν δυο σφιγμένες γροθιές. «Έχω είκοσι δύο λίρες που είναι όλες μου οι οικονομίες. Είκοσι λίρες και κάτι φιλά. Θα σας τα δώσω όλα, αμέσως, αν υποσχεθείτε ότι θα αφήσετε την Νταϊάνα ήσυχη».

«Είκοσι δύο λίρες;» είπε ο λόρδος κουνώντας το κεφάλι του. «Η θυσία σου για την αδελφή σου είναι πράγματι συγκινητική. Αλλά αυτό το ποσό δεν μπορεί να καλύψει τα έξοδά μου στο Λονδίνο ούτε για μια εβδομάδα με τη ζωή που κάνω».

Η Μινέρβα δάγκωσε το χείλος της. Η απάντησή του δεν την εξέπληξε καθόλου, αλλά σκέφτηκε ότι δεν είχε τίποτα να χάσει δοκιμάζοντας αρχικά μια μικρή δωροδοκία. Πόσο πιο εύκολα θα ήταν όλα αν δεχόταν να πάρει τα χρήματα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και σήκωσε περήφανα το πιγούνι της. Αυτό ήταν· θα έπαιζε το τελευταίο της χαρτί, ελπίζοντας ότι θα

μπορούσε να τον μεταπείσει. «Τότε μπορείτε να κλεφτείτε μαζί μου, αντί για εκείνη».

Για μια στιγμή επικράτησε απόλυτη σιγή. Αμέσως μετά ο λόρδος Πέιν ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια.

Η Μινέρβα τον άφησε να γελάσει με την ησυχία του περιμένοντας υπομονετικά, με τα μπράτσα διπλωμένα μπροστά στο στήθος της. Του πήρε αρκετή ώρα για να συνέλθει και στο τέλος ησύχασε με ένα τελευταίο ρουθούνισμα.

«Για όνομα του Θεού», είπε τελικά. «Μιλάς σοβαρά τώρα;»

«Απολύτως. Αφήστε την Νταιϊάνα ήσυχη και κλεφτείτε μαζί μου».

Ο λόρδος στράγγισε το ποτήρι με το κρασί και το έβαλε στο τραπέζι. Έπειτα ξερόβηξε για να καθαρίσει τον λαιμό του. «Σίγουρα είναι πολύ γενναίο εκ μέρους σου, κοριτσάκι μου, να προσφέρεις να με παντρευτείς στη θέση της αδελφής σου, αλλά στ' αλήθεια εγώ...»

«Το όνομά μου είναι Μινέρβα και δεν είμαι το κοριτσάκι σας. Επίσης, είστε μάλλον παράφρων αν νομίζετε ότι θα σας παντρευτώ».

«Μα μόλις τώρα μου είπες ότι...»

«Ότι ήμουν πρόθυμη να το σκάσω μαζί σας, ναι. Αλλά να σας παντρευτώ;» είπε βγάζοντας έναν ξερό ήχο από τον λαιμό της. «Παρακαλώ...»

Εκείνος την κοίταζε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια μπερδεμένος.

«Βλέπω έχετε σαστίσει».

«Ναι, αλλά δεν ήθελα να το πω από μόνος μου, μιας και ξέρω πόσο απολαμβάνεις να επισημαίνεις την περιορισμένη νοημοσύνη μου».

Η Μινέρβα άρχισε να ψαχουλεύει στις τσέπες της κάπας της και μετά από λίγο έβγαλε ένα τεύχος κάποιου επιστημονικού περιοδικού. Το άνοιξε σε μια συγκεκριμένη σελίδα και τη σήκωσε φέρνοντάς την κοντά στο πρόσωπό του. «Εδώ λέει ότι η Βασιλική Γεωλογική Εταιρεία σκοπεύει να διοργανώσει ένα συμπόσιο

στο τέλος αυτού του μήνα. Αν συμφωνήσετε να έρθετε μαζί μου, οι οικονομίες μου πιστεύω πως θα φτάσουν για να καλύψουν τα έξοδα του ταξιδιού».

«Ένα συμπόσιο γεωλογίας», είπε ο Πέιν ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά στη δημοσίευση. «Αυτή είναι η σκανδαλώδης πρόταση που ήρθες να μου κάνεις μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα; Αυτό ήθελες να μου πεις και βγήκες μέσα στο κρύο και τη βροχή, νυχτιάτικα; Με καλείς σε ένα συμπόσιο γεωλογίας, με αντάλλαγμα να αφήσω ήσυχη την αδελφή σου;»

«Και τι περιμένετε να σας προτείνω; Εφτά νύχτες κολασμένης, σαρκικής ηδονής στο κρεβάτι σας;»

Η Μινέρβα θεώρησε ότι έκανε χιούμορ, αλλά ο λόρδος Πέιν δεν γέλασε. Αντιθέτως, τον έπιασε να ρίχνει μια εξεταστική, λάγνα ματιά στο κορμί που κρυβόταν κάτω από το μουσκεμένο φόρεμά της.

Το βλέμμα του την έκανε να κοκκινίσει από την κορφή μέχρι τα νύχια. Που να πάρει ο διάβολος. Γιατί δεν μπορούσε ποτέ να μιλήσει όπως έπρεπε;

«Σίγουρα μια τέτοια προσφορά θα ήταν πιο δελεαστική», της είπε εντέλει.

Αλήθεια; Μόλις που πρόλαβε να δαγκώσει τη γλώσσα της ώστε να μην ξεστομίσει αυτή τη λέξη δυνατά. Δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αλλά η αντίδρασή του την είχε αναστατώσει. Προτιμούσε μια σαρκική επαφή μαζί της από μια διάλεξη με θέμα το χόμα. Πράγματι, αυτό ήταν κομπλιμέντο.

«Ένα συμπόσιο γεωλογίας», ξαναείπε ο λόρδος Πέιν μονολογώντας. «Έπρεπε να το περιμένω πως θα είχε να κάνει με πετρώματα».

«Σχεδόν όλα έχουν να κάνουν με πετρώματα. Γι' αυτό εμείς οι γεωλόγοι τα βρίσκουμε τόσο ενδιαφέροντα. Σε κάθε περίπτωση, δεν προσπαθώ να σας δελεάσω με αυτό το συμπόσιο. Το δέλεαρ είναι οι πεντακόσιες γκινέες».

Και επιτέλους η Μινέρβα είχε την απόλυτη προσοχή του. Το βλέμμα του ξαφνικά ζωντάνεψε. «Πεντακόσιες γκινέες;»

«Ναι. Αυτό είναι το βραβείο για την καλύτερη παρουσίαση. Αν με πάτε ως εκεί και με βοηθήσετε να παρουσιάσω τα ευρήματά μου στη Γεωλογική Εταιρεία, μπορείτε να κρατήσετε τα χρήματα. Πεντακόσιες γκινέες είναι αρκετές για τις ανάγκες σας σε αλκοόλ και όποια άλλη ασωτία θέλετε να απολαύσετε μέχρι την ημέρα των γενεθλίων σας, ελπίζω».

Εκείνος κούνησε το κεφάλι σκεπτικός. «Μπορεί, με μια λελογισμένη χρήση. Ίσως να μην μπορέσω να αγοράσω εκείνο το καινούριο ζευγάρι μπότες που ήθελα, αλλά υποθέτω πως όλοι μας πρέπει να κάνουμε κάποιες θυσίες». Σηκώθηκε όρθιος και κάρφωσε το βλέμμα του στο πρόσωπό της. «Υπάρχει όμως ένα μικρό πρόβλημα. Πώς μπορείς να είσαι σίγουρη ότι θα κερδίσεις το πρώτο βραβείο;»

«Θα το κερδίσω. Θα μπορούσα ίσως να σας εξηγήσω το γιατί, παρουσιάζοντάς σας τα ευρήματά μου, αλλά θα έπρεπε να χρησιμοποιήσω πολλές σύνθετες λέξεις με πολλές συλλαβές και νομίζω πως δεν θα το αντέχατε. Δηλαδή είμαι σίγουρη ότι δεν θα το αντέχατε».

Ο λόρδος Πέιν της έριξε ένα εξεταστικό, διερευνητικό βλέμμα και η Μινέρβα χρειάστηκε να επιστρατεύσει όλο το κουράγιο της για να το αντέξει. Και τα κατάφερε κρατώντας κι εκείνη τη ματιά της επάνω του, χωρίς να ανοιγοκλείσει τα βλέφαρα, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία και την αυτοπεποίθησή της.

Το βλέμμα του έγινε ξαφνικά πιο ζεστό και η Μινέρβα διέκρινε μια γλυκιά λάμψη στα μάτια του. Ήταν κάτι που έβλεπε για πρώτη φορά στο πρόσωπό του.

Ίσως αυτό που διέκρινε να ήταν... σεβασμός.

«Πάντως σίγουρα σου ταιριάζει».

Στο άκουσμα αυτών των λέξεων ένωσε την καρδιά της να σπαρταράει. Ήταν το πιο όμορφο πράγμα που της είχε πει ποτέ.

Ίσως και να ήταν ό,τι πιο ωραίο είχε ακούσει από οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο σε όλη της τη ζωή.

Πάντως σίγουρα σου ταιριάζει.

Και ξαφνικά όλα άλλαξαν. Εκείνη η μικρή γουλιά από το κρασί που είχε πει ωρότερα την είχε χαλαρώσει. Η αμηχανία της είχε αρχίσει να λιώνει σαν το κερί. Τώρα ένιωθε άνετα στον χώρο εκείνο, βρίσκοντας για λίγο την αυτοπεποίθησή της. Δες και αυτό που συνέβαινε εκείνη τη στιγμή ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο: να κάνει μια τέτοια συζήτηση μες στη νύχτα με έναν ημίγυμνο διαβόητο σάτυρο, στον πύργο ενός παλιού κάστρου.

Βολεύτηκε λοιπόν στην πολυθρόνα της και σήκωσε τα χέρια στα μαλλιά της, για να αφαιρέσει τις φουρκέτες που τα κρατούσαν δεμένα. Με αργές, αέρινες κινήσεις, έλυσε τις νωπές μπουκλες της και τις άφησε να απλωθούν στους ώμους της, για να στεγνώσουν πιο γρήγορα από τη ζέστη της φωτιάς.

Εκείνος στεκόταν εκεί ακίνητος, παρακολουθώντας την. Έπειτα γύρισε για να γεμίσει το ποτήρι του με κρασί.

Το βαθύ κόκκινο υγρό έτρεξε απαλά μέσα στο κρυστάλλινο ποτήρι. «Για να το ξεκαθαρίσω, δεν συμφωνώ με αυτό το θεότρελο σχέδιο. Αλλά έτσι, από περιέργεια, ήθελα να μάθω πώς ακριβώς το έχεις σκεφτεί; Τι θα κάνουμε δηλαδή; Ένα ωραίο πρωινό θα τα μαζέψουμε και θα πάμε στο Λονδίνο, εσύ κι εγώ;»

«Όχι, όχι στο Λονδίνο. Το συμπόσιο θα γίνει στο Εδιμβούργο».

«Στο Εδιμβούργο;» Το μπουκάλι προσγειώθηκε στο τραπέζι με πάταγο. «Στο Εδιμβούργο, στη Σκωτία;»

Η Μινέρβα έγνεψε.

«Μα δεν μου είπες ότι το διοργανώνει η Βασιλική Γεωλογική Εταιρεία;»

«Ναι», του είπε και κούνησε και πάλι το περιοδικό μπροστά του. «Η Βασιλική Γεωλογική Εταιρεία της Σκωτίας. Δεν την έχετε ακουστά; Στο Εδιμβούργο είναι που γίνονται οι πιο σημαντικές έρευνες και δίνουν τις περισσότερες υποτροφίες».

Απέστρεψε για λίγο το βλέμμα του από το πρόσωπό της για να ρίξει μια ακόμα ματιά στη δημοσίευση. «Για όνομα του Θεού, εδώ λέει πως το συμπόσιο θα γίνει σε δεκαπέντε μέρες. Μαριέτα, συνειδητοποιείς τι σημαίνει ένα ταξίδι μέχρι τη Σκοτία; Θα χρειαστούμε τουλάχιστον δύο εβδομάδες για να φτάσουμε εκεί».

«Με την ταχυδρομική άμαξα, είναι μόλις τέσσερις μέρες από το Λονδίνο. Το έχω ψάξει».

«Με την ταχυδρομική άμαξα; Κοριτσάκι μου, ένας λόρδος δεν ταξιδεύει ποτέ με την ταχυδρομική άμαξα», της είπε κουνώντας το κεφάλι, καθώς έπαιρνε και πάλι τη θέση του απέναντί της. «Και τι θα πει η μαμά σου όταν μάθει ότι το έσκασες και πήγες στη Σκοτία με έναν πονηρό, άσωτο λόρδο;»

«Α, θα ενθουσιαστεί. Αρκεί μία από τις δύο κόρες της να καταλήξει παντρεμένη μαζί σας, δεν τη νοιάζει και πολύ ποια από τις δύο». Η Μινέρβα έβγαλε τα πόδια της από τις βρεγμένες και λασπωμένες μπότες της και τα μάζεψε κάτω από τη φούστα της, προσπαθώντας να ζεστάνει τα παγωμένα άκρα της. «Είναι τέλειο, δεν το καταλαβαίνετε; Όλοι θα νομίσουν ότι κλεφτήκαμε. Η μητέρα μου δεν θα διαμαρτυρηθεί καθόλου και το ίδιο ισχύει και για τον λόρδο Ρίκλιφ. Ίσα ίσα που θα χαρεί που αποφασίσατε επιτέλους να παντρευτείτε. Θα ταξιδέψουμε στη Σκοτία, θα παρουσιάσουμε τα ευρήματά μου και θα κερδίσουμε το βραβείο. Έπειτα θα πούμε σε όλους, τι κρίμα, απλά δεν ήταν γραφτό να ευτυχήσουμε και χωρίσαμε».

Τώρα πια μιλούσε με σιγουριά, με ενθουσιασμό, καθώς περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια το σχέδιό της. Ναι, θα μπορούσε να πετύχει. Ήταν σχεδόν σίγουρη ότι θα μπορούσε να πετύχει.

«Θα γυρίσεις λοιπόν στο Σπιντλ Κόουμπ μερικές εβδομάδες αργότερα, ανύπαντρη, έχοντας περάσει τόσο καιρό μαζί μου ταξιδεύοντας; Δεν καταλαβαίνεις πως θα γίνεις...»

«Ο περίγελος της καλής κοινωνίας; Το ξέρω», είπε και έστρεψε το βλέμμα της στη φωτιά. «Είμαι έτοιμη να δεχτώ το τίμημα. Δεν είχα καμία πρόθεση άλλωστε να κάνω έναν καλό γάμο, όπως

λένε». Δεν είχε καμία ελπίδα, ίσως να ήταν η πιο σωστή διατύπωση, σκέφτηκε. Φυσικά και δεν της άρεσε η ιδέα του σκανδάλου και του ανελέητου κουτσομπολιού που θα επακολουθούσε. Αλλά ίσως τελικά να μην ήταν και τόσο διαφορετική αυτή η εκδοχή. Ίσως καλύτερα αποκλεισμένη από την κοινωνία για πάντα, παρά περιθωριοποιημένη.

«Μα τι θα απογίνουν οι αδελφές σου; Αυτό θα επηρεάσει και το δικό τους όνομα».

Η παρατήρησή του αυτή την ταρακούνησε. Και όχι γιατί δεν το είχε σκεφτεί. Φυσικά και το είχε υπολογίσει και μάλιστα πολύ σοβαρά.

«Η Σάρλοτ έχει αρκετά χρόνια μπροστά της μέχρι να κάνει το ντεμπούτο της», του είπε. «Μπορεί να αντέξει ένα μικρό σκάνδαλο. Όσο για την Νταϊάνα... καμιά φορά σκέφτομαι πως το καλύτερο που θα μπορούσα να κάνω για την αδελφή μου θα ήταν να καταστρέψω κάθε ελπίδα για έναν συμβατικό, κοινωνικά αποδεκτό γάμο. Μόνο τότε ίσως καταφέρει να παντρευτεί από αγάπη».

Εκείνος ήπιε μια μικρή γουλιά από το κρασί του. «Ωραία. Χαίρομαι που τα έχεις σκεφτεί όλα. Δεν σε ενδιαφέρει καθόλου αν θα καταστρέψεις το καλό σου όνομα και το όνομα των αδελφών σου. Σκέφτηκες όμως τι θα απογίνει το δικό μου όνομα; Η δική μου φήμη;»

«Το όνομά σας; Η φήμη σας;» Η Μινέρβα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα γέλια της. «Μα η φήμη σας δεν θα μπορούσε να είναι χειρότερη».

Τα μάγουλά του κοκκίνισαν ελαφρώς. «Δεν είναι και τόσο χάλια».

Η Μινέρβα έβαλε τον αριστερό δείκτη της στον δεξή αντίχειρα. «Πρώτον: Είστε ένας αδιάντροπος γυναικάς».

«Ναι», είπε εκείνος κάπως ξέπνοα.

Με το δάχτυλο στον δείκτη, η Μινέρβα συνέχισε. «Δεύτερον, το όνομά σας είναι συνώνυμο της καταστροφής: Μπλέκετε σε

καβγάδες μέσα σε καπηλειά, σε σκάνδαλα... σε εκρήξεις. Όπου κι αν πάτε, σπέρνετε τον όλεθρο».

«Δεν είναι ότι το προσπαθώ κιόλας. Απλά... συμβαίνει», της είπε εκείνος τρίβοντας με το χέρι το μέτωπό του.

«Και παρ' όλα αυτά ανησυχείτε ότι το σχέδιό μου θα βλάψει τη φήμη σας;»

«Φυσικά», της είπε και έγειρε προς τα εμπρός στηρίζοντας τους αγκώνες στα γόνατά του, ενώ χειρονομούσε με το χέρι που κρατούσε το ποτήρι με το κρασί. «Είμαι θαυμαστής των γυναικών και εραστής, ναι». Συνέχισε, σηκώνοντας τώρα και το άλλο χέρι του. «Και ναι, φαίνεται πως για κάποιο λόγο καταστρέφω ό,τι αγγίζω. Αλλά μέχρι τώρα έχω καταφέρει να κρατάω αυτές τις δύο πτυχές του εαυτού μου ξέχωρα, καταλαβαίνεις; Κοιμάμαι με γυναίκες και καταστρέφω διάφορα πράγματα, αλλά ποτέ μέχρι σήμερα δεν έχω καταστρέψει μια αθώα γυναίκα».

«Φαντάζομαι σας ξέφυγε».

Εκείνος άφησε ένα μικρό γελάκι. «Ίσως, αλλά δεν σκοπεύω να διορθώσω αυτή την παράλειψη σύντομα».

Η ματιά του συνάντησε τη δική της και για πρώτη φορά ήταν μια ματιά καθαρή, αληθινή, χωρίς μάσκες. Και τότε συνέβη κάτι πολύ περίεργο. Η Μινέρβα τον πίστεψε. Να ένα εμπόδιο που δεν είχε υπολογίσει στο σχέδιό της. Ο λόρδος είχε αρχές. Ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι ο άνθρωπος αυτός θα ήξερε τι σήμαινε η λέξη «αρχές».

Να, λοιπόν, που ήξερε. Και μοιραζόταν την ανησυχία του, την αγωνία του μαζί της. Λες και ήταν δυο φίλοι. Λες και ήξερε πως εκείνη θα τον καταλάβαινε.

Κάτι είχε αλλάξει ανάμεσά τους. Δεν είχαν περάσει πάνω από δέκα λεπτά από την ώρα που βρέθηκε στην πόρτα του, αλλά τώρα όλα ήταν διαφορετικά.

Η Μινέρβα άφησε την πλάτη της να πέσει στην πολυθρόνα, κοιτάζοντάς τον. «Τη νύχτα φαίνεστε διαφορετικός».

«Είμαι διαφορετικός», της είπε συμφωνώντας αβίαστα. «Αλλά κι εσύ είσαι διαφορετική».

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Μέσα μου είμαι πάντα ο ίδιος άνθρωπος. Απλά...» *Μερικές φορές δεν μπορώ να είμαι ο εαυτός μου όταν είμαι κοντά σου. Και όσο πιο πολύ προσπαθώ, τόσο πιο δύσκολο γίνεται.*

«Άκου, με τιμά η πρότασή σου, αλλά αυτή η εκδρομούλα που έχεις φανταστεί δεν μπορεί να γίνει. Με το που θα γυρνούσαμε πίσω, θα στιγματιζόμουν ως ο χειρότερος αλήτης, ο πιο βρομερός σάτυρος. Και όχι άδικα. Θα ήμουν ο άντρας που έκλεψε και τελικά κατέστρεψε μια αθώα, νέα γυναίκα».

«Μα θα μπορούσαμε να πούμε ότι εγώ σας απέρριψα».

Ο λόρδος Πέιν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα αυθόρμητο γέλιο που βγήκε απότομα από το στόμα του. «Μα ποιος θα πίστευε ότι...» Πρόλαβε να σταματήσει πριν τελειώσει τη φράση του.

«Ποιος θα πίστευε κάτι τέτοιο», του είπε εκείνη ολοκληρώνοντας τη φράση για λογαριασμό του. «Ναι, σωστά, ποιος θα το πίστευε;»

Ο λόρδος Πέιν έβαλε το ποτήρι στο τραπέζι βλαστημώντας. «Έλα τώρα. Μην το παίρνεις κατάκαρδα».

Δέκα λεπτά νωρίτερα, η Μινέρβα θα περίμενε να τον δει να βάζει τα γέλια. Θα ήταν απόλυτα προετοιμασμένη για μια τέτοια στάση και δεν θα του επέτρεπε να διακρίνει πόσο πολύ την πονούσε. Αλλά τα πράγματα είχαν αλλάξει. Είχε δεχτεί το παλτό του, είχε πει από το κρασί του. Αλλά και κάτι παραπάνω. Είχε πιστέψει την ελικρίνειά του. Είχε χαλαρώσει τις άμυνές της. Και τώρα έπρεπε να αντιμετωπίσει αυτό.

Την είχε πονέσει πολύ.

Τα μάτια της την έτσουζαν. «Ναι, είναι αδιανόητο. Ξέρω ότι αυτό εννοείτε. Αυτό θα έλεγαν όλοι. Είναι αδιανόητο για έναν άντρα σαν εσάς να... να γοητευτεί από μια κοπέλα σαν εμένα».

«Δεν ήθελα να πω αυτό».

«Μα φυσικά και αυτό θέλατε να πείτε. Είναι απίθανο. Γελοίο. Η ιδέα και μόνο ότι θα μπορούσατε να με θέλετε, ότι θα μπορούσα να σας κεντρίσω το ενδιαφέρον... Εγώ είμαι μια κοπέλα ασήμαντη, συντηρητική, αλαφροϊσκιωτη, άχαρη. Χαμένη υπόθεση», είπε με σπασμένη φωνή. «Δεν θα το πίστευε κανείς».

Κατέβασε τα πόδια της που τα είχε διπλωμένα και τα έβαλε βιαστικά μέσα στις μπότες της. Έλειπα σηκώθηκε όρθια και άρπαξε με βιασύνη την κάπα της.

Εκείνος σηκώθηκε και άπλωσε βιαστικά το μπράτσο του για να της πιάσει το χέρι. Η Μινέρβα προσπάθησε να τραβηχτεί, αλλά δεν ήταν αρκετά γρήγορη. Τα δάχτυλά του έκλεισαν σφιχτά γύρω απ' τον καρπό της.

«Θα το πίστευαν», της είπε. «Θα μπορούσα να τους κάνω να το πιστέψουν».

«Είστε ένας φριχτός άνθρωπος και συνεχίζετε να με κοροϊδεύετε. Εδώ δεν θυμάστε ούτε το όνομά μου», του είπε προσπαθώντας να αποδεσμεύσει τον καρπό της.

Το χέρι του όμως την έσφιξε ακόμα περισσότερο. «Μινέρβα».

Το σώμα της πάγωσε. Η ανάσα της έγινε ξαφνικά καυτή, σαν λάβα, που προσπαθούσε να βγει από τα πνευμόνια της.

«Άκουσέ με», της είπε με φωνή βελούδινη, αργά, σχεδόν τρυφερά. «Θα μπορούσα να τους κάνω να το πιστέψουν. Δεν σκοπεύω να το κάνω, γιατί πραγματικά θεωρώ πως το θεότρελο σχέδιό σου δεν έχει την παραμικρή ελπίδα, αλλά αν ήθελα θα μπορούσα. Αν το επιθυμούσα, θα μπορούσα να πείσω όλο το Σπιντλ Κόουβ –όλη την Αγγλία– ότι είμαι στ' αλήθεια μαγεμένος και παραδομένος σε σένα».

Η Μινέρβα ρουθούνησε προσπαθώντας να συγκρατήσει τον θυμό της. «Ελάτε τώρα».

Εκείνος όμως χαμογέλασε. «Όχι, αλήθεια. Θα ήταν πανεύκολο. Θα ξεκινούσα απλά να σε παρατηρώ, να σε μελετώ όταν εσύ δεν με κοιτάς. Θα έκλεβα μερικές φυεγαλές ματιές καθώς

θα σε έπιανα αφηρημένη, να σκέφτεσαι κάτι αόριστο, ή όταν θα σήκωνες για μια στιγμή τη ματιά σου από το βιβλίο σου. Θα θαύμαζα τον τρόπο που τα στιλπνά, καστανά μαλλιά σου όλο δραπετεύουν από τις φουρκέτες σου και μερικές ατίθασες μπούκλες πέφτουν στον λαιμό σου». Και με αυτά τα λόγια, άπλωσε το χέρι του και με τα ακροδάχτυλά του έπιασε μια νοτισμένη μπούκλα για να τη στερεώσει πίσω απ' το αφτί της. Κατεβάζοντας το χέρι του, πέρασε απαλά τη ράχη του πάνω απ' το μάγουλό της. «Θα παρατηρούσα αυτή τη γλυκιά, ζεστή λάμψη στο δέρμα σου, εκεί που το έχει φιλήσει ο ήλιος. Και αυτά τα χείλη. Διάβολε. Νομίζω πως τα χείλη σου θα μου γίνονταν εμμονή».

Ο αντίχειράς του πέρασε πάνω από τα χείλη της φευγαλέα, αέρινα, κρύβοντας υποσχέσεις. Το κορμί της πονούσε ολόκληρο, αδημονώντας για ένα άγγιγμά του που θα το λύτρωνε από αυτή την τόσο απροσδόκητη, την τόσο δύσκολη δοκιμασία. Ήταν ένας πόθος... που δεν ήθελε να νιώθει.

«Δεν θα μου έπαιρνε και πολύ χρόνο. Πολύ σύντομα, όλοι γύρω μας θα είχαν προσέξει το ενδιαφέρον μου», της είπε. «Θα πίστευαν ότι σε ποθώ, ότι με έχεις γοητεύσει».

«Εδώ και μήνες το μόνο που κάνετε είναι να με πειράζετε και να μου πετάτε πικρόχολα σχόλια. Κανείς δεν θα μπορούσε να το παραβλέψει αυτό».

«Κι αυτό ακόμα είναι απόδειξη της έλξης που θα ένιωθα για σένα. Δεν το ξέρεις; Ένας άντρας μπορεί να φλερτάρει προσποιούμενος τον αδιάφορο, ακόμα και τον ψυχρό. Αλλά όταν αρχίζει τα πειράγματα, από πίσω τους κρύβεται πάντα κάποιο αίσθημα».

«Δεν σας πιστεύω».

«Μα πρέπει να με πιστέψεις. Οι άλλοι πάντως θα το πίστευαν», της είπε και έβαλε τα χέρια του στους ώμους της. Το βλέμμα του έκανε ένα αργό πέρασμα στο κορμί της, από τις μπότες μέχρι τα λυτά, μακριά μαλλιά της. «Θα μπορούσα να τους κάνω να πιστέψουν πως βασανίζομαι από ένα κολασμένο, ανελέητο πάθος

για τη Μινέρβα, τη μούσα μου, τη μαυρομαλλούσα πλανεύτρα με τα λαχταριστά, αφράτα χείλη. Ότι θαυμάζω την απaráμιλλη αφοσίωσή της στις δύο αδελφές της και το γενναίο, πολυμήχανο πνεύμα της. Ότι τρελαίνομαι ακόμα και στη σκέψη ότι το πάθος που κρύβει μέσα της βρίσκει κάθε τόσο διέξοδο, όταν τολμάει να βγει λιγάκι από το καβούκι της». Τα δυνατά χέρια του παισίωσαν το πρόσωπό της. Το λαμπερό, σχεδόν διάφανο βλέμμα του καρφώθηκε στο δικό της. «Ότι βλέπω σ' αυτή τη γυναίκα μια σπάνια, άγρια ομορφιά που για κάποιο μυστήριο λόγο οι άλλοι άντρες δυσκολεύονται να διακρίνουν. Και ότι αυτή η ομορφιά είναι που θέλω. Απελπισμένα. Τη θέλω μόνο και όλη για μένα. Ω, δεν θα είχα κανένα πρόβλημα να τους κάνω όλους να το πιστέψουν».

Αυτός ο αργός, απαλός χείμαρρος που είχε μόλις βγει από το στόμα του την είχε σχεδόν υπνωτίσει. Η Μινέρβα στεκόταν εκεί μουδιασμένη, ανίκανη να κουνηθεί ή να μιλήσει.

Δεν είναι αλήθεια, υπενθύμισε στον εαυτό της. Τίποτα από αυτά που μόλις είπε δεν ισχύει στην πραγματικότητα.

Αλλά το χάδι του ήταν πραγματικό. Ήταν αληθινό, ζεστό και τόσο τρυφερό. Θα μπορούσε να σημαίνει τόσο πολλά, αν άφηνε τον εαυτό της να το σκεφτεί έτσι. Μια αυστηρή φωνή μέσα της της είπε να αποτραβηχτεί.

Εκείνη όμως, αντί να υπακούσει, έβαλε το τρεμάμενο χέρι της στον ώμο του. Μα τι ανόητο που ήταν αυτό το χέρι. Κι εκείνα τα δάχτυλα, που δεν έλεγαν να σταματήσουν να τρέμουν, εντελώς ανόητα κι αυτά.

«Αν το ήθελα», μουρμούρισε εκείνος, τραβώντας την κοντά του, πλαγιάζοντας παράλληλα το κεφάλι της για να πλησιάσει ακόμα περισσότερο το δικό του, «θα έπειθα τους πάντες ότι ο πραγματικός λόγος που βρίσκομαι ακόμη στο Σπιντλ Κόουβ –μήνες πέρα από το σύνηθες για τον οργανισμό μου– δεν έχει καμία σχέση με τον ξάδελφό μου ή με τα οικονομικά μου». Η φωνή του είχε γίνει

τώρα βραχνή, βαριά, προκλητική. «Αλλά ότι ο μόνος λόγος είσαι εσύ, Μινέρβα». Το δάχτυλό του πέρασε πάλι απαλά πάνω από το μάγουλό της, αφήνοντας μια τόσο γλυκιά αίσθηση που έκανε την καρδιά της να λιγώσει. «Ότι πάντα ο λόγος ήσουν εσύ».

Την κοιτούσε με απόλυτη ειλικρίνεια, με ένα βλέμμα άμεσο, αδίστακτο. Στη φωνή του δεν μπορούσε να διακρίνει την παραμικρή ειρωνεία. Ήταν λες και αυτά που έλεγε τα πίστευε πραγματικά.

Η καρδιά της χτυπούσε πλέον σαν τύμπανο, τραντάζοντας το στήθος της. Ο δυνατός, εκκωφαντικός αυτός ήχος ήταν το μόνο που μπορούσε να ακούσει.

Μέχρι που ένας άλλος ήχος ακούστηκε ξαφνικά και τα άλλαξε όλα.

Ήταν ένα γέλιο. Ένα γυναικείο γέλιο. Και ακουγόταν από το ξύλινο πατάρι. Ήταν σαν παγωμένος καταρράκτης που έπεφτε με ορμή παγώνοντας τον χώρο γύρω, καθώς το νερό κυλούσε με φόρα.

Ω Θεέ μου!

«Που να πάρει ο διάβολος», είπε ο λόρδος Πέιν και κοίταξε προς το πατάρι.

Η Μινέρβα ακολούθησε με το βλέμμα της το δικό του. Το γέλιο της αόρατης γυναίκας, που κρυβόταν πίσω από τις βαριές κουρτίνες, ακούστηκε ξανά. Ναι, γελούσε με τη Μινέρβα.

Ω Θεέ μου! Ω Θεέ μου!

Μα πώς ήταν δυνατόν να είναι τόσο ηλίθια; Φυσικά και δεν ήταν μόνος. Σχεδόν της το είχε πει ανοιχτά. Του πήρε έναν αιώνα να ανοίξει την πόρτα, αλλά δεν κοιμόταν. Είχε αργήσει γιατί έπρεπε να φορέσει... το παντελόνι του.

Ω Θεέ μου!

Και όλη αυτή την ώρα, όποια κι αν ήταν εκεί επάνω, άκουγε τη συζήτησή τους.

Η Μινέρβα έβαλε με δυσκολία την κάπα της, προσπαθώντας

να σταματήσει το τρέμουλο των χεριών της. Ξαφνικά η ζέστη εκεί μέσα την έπνιγε, της έκοβε τον αέρα. Έπρεπε να φύγει αμέσως. Της ερχόταν εμετός.

«Περίμενε», της είπε εκείνος, ακολουθώντας την ως την πόρτα. «Δεν είναι αυτό που νομίζεις».

Η Μινέρβα γύρισε και τον κοίταξε με ένα βλέμμα που θα πάγωνε και τον ήλιο.

«Καλά, ίσως είναι κατά μία έννοια αυτό που νομίζεις. Αλλά σ' το ορκίζομαι, το είχα ξεχάσει πως ήταν ακόμη εκεί επάνω».

Η Μινέρβα σταμάτησε την πάλη που είχε αρχίσει με το σκουριασμένο πόμολο της πόρτας. «Και γιατί μου το λέτε; Για καλό; Νομίζετε πως βελτιώνει την άποψή μου για εσάς;»

«Όχι», της είπε αναστενάζοντας. «Για να σε κάνω να νιώσεις καλύτερα, γι' αυτό σ' το είπα. Αυτό ήθελα μόνο. Να σε κάνω να νιώσεις καλύτερα».

Ήταν πράγματι εκπληκτικό! Με μία μόνο φράση είχε καταφέρει να κάνει μια απάισια στιγμή εκατό φορές χειρότερη.

«Κατάλαβα. Συνήθως χρησιμοποιείτε όλες αυτές τις ανοησίες για τις ερωμένες σας, αλλά απόψε είπατε να κάνετε ένα ψυχικό». Εκείνος προσπάθησε να της απαντήσει αλλά η Μινέρβα τον έκοψε. Το βλέμμα της στράφηκε και πάλι στο πατάρι με τις βαριές κουρτίνες. «Ποια είναι;»

«Έχει καμία σημασία;»

«Αν έχει σημασία;» Γύρισε και τράβηξε με δύναμη την πόρτα για να την ανοίξει. «Για όνομα του Θεού, αυτό είναι οι γυναίκες για εσάς; Κορμιά απρόσωπα και ανώνυμα; Φαντάζομαι είναι δύσκολο να θυμάστε τέτοιες λεπτομέρειες. Δεν μπορώ να πιστέψω πως...»

Ένα καυτό δάκρυ κύλησε ξαφνικά στο μάγουλό της. Το μισούσε αυτό το δάκρυ. Και το μισούσε γιατί είχε προλάβει να το δει εκείνος. Ένας τέτοιος άντρας δεν άξιζε ούτε μισό δάκρυ. Αλλά για μια στιγμή, εκεί δίπλα στη φωτιά, είχε νιώσει, έπειτα από πολλά

χρόνια που περνούσε απαρατήρητη, ότι για πρώτη φορά κάποιος την είχε προσέξει. Ένωσε ότι κάποιος την κοιτούσε πραγματικά.

Ότι ήταν ποθητή.

Και φυσικά ήταν όλα ένα ψέμα. Ένα γελοίο, αξιοθρήνητο ψέμα.

Ο λόρδος Πέιν φόρεσε το παλτό του. «Τουλάχιστον άφησέ με να σε συνοδεύσω ως το σπίτι σου».

«Μακριά! Μη με πλησιάζετε. Μείνετε μακριά και από εμένα και από την αδελφή μου», του απάντησε τεντώνοντας το χέρι της δυναμικά, καθώς έβγαине από την πόρτα. «Είστε ο πιο αισχρός, αδιάντροπος, φριχτός απατεώνας που είχα ποτέ την ατυχία να γνωρίσω. Απορώ πώς κοιμάστε τα βράδια».

Η απάντησή του ακούστηκε ταυτόχρονα με το χτύπημα της πόρτας.

«Δεν κοιμάμαι».